

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v exekučnej veci oprávneného : **Sociálna poisťovňa, pobočka Košice**, so sídlom v Košiciach, Festivalové námestie č. 1, proti povinnému : **K.**, so sídlom v K., **o vymoženie 38,41 € s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. Er 2097/2001, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., Exekútorský úrad K., so sídlom v K., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2011 sp.zn. 6 CoE 90/2010

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením zo 6. augusta 2010 č.k. Er 2097/2001-10, Ex 603/2001, exekúciu vyhlásil za neprípustnú. Exekúciu zastavil. Vyslovil, že oprávnený je povinný nahradiť poverenému súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. M., so sídlom v K. trovy exekúcie v sume 31,11 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Exekúciu vedenú proti povinnému vyhlásil za neprípustnú a podľa § 57 ods. 1 písm.g/ Exekučného poriadku ju zastavil, pretože povinný výmazom z obchodného registra stratil hmotnoprávnu spôsobilosť na práva a povinnosti a zároveň aj spôsobilosť byť účastníkom konania podľa ustanovenia § 19 O.s.p., čo je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. O trovách exekúcie rozhodol v súlade s ustanovením § 203 Exekučného poriadku a uložil oprávnenému povinnosť nahradiť poverenému súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 31,11 €.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávneného uznesením z 28. marca 2011 č.k. 6 CoE 90/2010-22 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal. Vyslovil, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v zmysle ustanovenia

§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku možno uložiť náhradu trov oprávnenému iba za predpokladu, že došlo k zastaveniu exekúcie jeho zavinením a ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku predpokladá zastavenie z dôvodu podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm.a/ Exekučného poriadku (majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie). Pod zavinením oprávneného v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku treba rozumieť také porušenie procesných predpisov zo strany oprávneného, ktoré má za následok buď nedôvodný vznik trov exekúcie alebo také jeho konanie (úkony), ktoré by spôsobilo zastavenie exekúcie. Pri rozhodovaní o tom, či oprávnený zaviniť zastavenie exekúcie, je nutné vychádzať z toho, že nárok na náhradu trov exekúcie je nárokom, ktorý má základ v ustanoveniach procesného práva a nie ustanoveniach hmotného práva. Preto o tom, či oprávnený zaviniť, že konanie muselo byť zastavené možno uvažovať len z hľadiska procesného a posudzovať ho podľa procesného výsledku. Samotnú skutočnosť, že došlo k výmazu povinného z obchodného registra nemožno z vyššie uvedených hľadísk považovať za zavinenie oprávneného. Z obsahu spisu v danom prípade je zrejmé, že oprávnený ani nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Návrh na vykonanie exekúcie podal dňa 10.5.2001 a na základe žiadosti o udelenie poverenia zo dňa 1.6.2001 bolo udelené dňa 1.6.2001 poverenie pre súdneho exekútora Ing. K. M.. Takto bola exekúcia vedená od uvedeného obdobia až do dňa, kedy došlo k výmazu povinného z obchodného registra dňa 8.1.2009. Z uvedeného vyplýva, že oprávnený nemohol predvídať zánik spôsobilosti povinného byť účastníkom konania. V dostatočnom časovom predstihu pred výmazom povinného z obchodného registra podal návrh na vykonanie exekúcie, pričom zároveň nešlo o nedôvodný návrh. Z obsahu spisu nevyplývajú ani iné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné uzavrieť, že oprávnený zaviniť zastavenie exekúcie. Oprávnený nemohol ovplyvniť ani postup súdneho exekútora v exekučnom konaní, ani dĺžku trvania tohto postupu, teda prípadné vykonanie exekučného titulu do straty spôsobilosti povinného byť účastníkom konania. Zároveň použitie ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku v danom prípade neprichádza do úvahy, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm.h/ Exekučného poriadku. Ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku teda upravuje iba prípad zastavenia exekúcie z toho jediného dôvodu a na všetky ostatné prípady zastavenia exekúcie je potrebné aplikovať ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p., teda že postupom prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že dňa 26.10.2010 mu bol Okresným súdom Košice II doručený rovnopis odvolania oprávneného proti rozhodnutiu prvostupňového súdu a bol vyzvaný nie na vyjadrenie sa k odvolaniu, ale na v lehote mu určenej predloženie kompletného exekučného spisu. Vzhľadom na skutočnosť, že ho súd nevyzval na vyjadrenie sa k odvolaniu v zmysle ustanovenia § 209a ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 47 ods. 1 Exekučného poriadku došlo postupom súdu k odňatiu možnosti mu konať pred súdom a teda k vade podľa § 237 písm.f/ O.s.p. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd napriek tomu, že prvostupňový súd ho nevyzval na vyjadrenie sa k odvolaniu vo veci rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie zmenil a trovy mu nepriznal. Namietal taktiež, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôvodoch dovolania ďalej rozoberal skutkový a právny stav veci ako aj nálezy ústavného súdu týkajúce sa postavenia exekútora, nesprávnej interpretácie ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj nepoužiteľnosti a neprimeranosti rozhodnutia ESLP Van der Mussele v slovenskom právnom poriadku v prípade súdnych exekútorov. Navrhol, aby dovolací súd vydal rozhodnutie, ktorým uznesenie odvolacieho súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Oprávnený navrhol dovolanie súdneho exekútora zamietnuť ako neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru

Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne

obsadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerlal na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného oznámením Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. však treba rozumieť len taký procesný postup súdu, ktorým je účastníkovi znemožnené zúčastniť sa na konaní alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva pre príslušný úsek konania. Z uvedeného vymedzenia vyplýva, že k naplneniu predpokladov prípustnosti dovolania (takéhoto dovolacieho dôvodu) dôjde vtedy, ak súd porušil konkrétne procesné ustanovenia, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie účastníkovi konať pred súdom. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na taký nezákonný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní uplatniť konkrétne procesné práva.

V danom prípade dovolateľ predovšetkým namietal, že hoci mu prvostupňový súd doručil odvolanie oprávneného na vyjadrenie, súd ho nevyzval na vyjadrenie sa k odvolaniu v zmysle ustanovenia § 209a ods. 1 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 47 ods. 1 Exekučného poriadku a takýmto postupom teda došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Z dikcie ustanovenia § 209a ods. 1 O.s.p. je zrejmé, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov aby sa k odvolaniu vyjadrili. Zo spisu je zrejmé a dovolateľ to ani nepopiera, že mu dňa 26.10.2010 bol prvostupňovým súdom Okresným súdom Košice II doručený rovnopis odvolania oprávneného proti rozhodnutiu prvostupňového súdu. Odvolanie oprávneného smerovalo proti rozhodnutiu prvostupňového súdu týkajúce sa trov exekúcie, teda nesmerovalo proti rozhodnutiu vo veci samej a nebolo povinnosťou prvostupňového súdu vyzývať účastníka (v danom prípade súdneho exekútora), aby sa k odvolaniu vyjadril. Uvedeným postupom prvostupňový súd neodňal súdnemu exekútorovi žiadne procesné právo. Námietka dovolateľa o vade podľa § 237 písm.f/ O.s.p. teda nie je opodstatnená.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová